

Mang Tội

Thái Thanh

Hồng biết hồi kiếp trước tui có theo đạo Phật hay không mà kiếp này hình như tui lơ mơ về Phật pháp nên tui làm cái gì cũng bị người khác nhắc là "coi chừng mang tội". Nay rảnh rỗi tui kể cho quý vị nghe nha. Đến tuổi về già, tui đang có chiều hướng quay về nương náu nơi tâm từ của Phật. Tui may mắn được một anh Phật tử cho mượn rất nhiều sách Phật (sau này anh ấy xuất gia, số sách ấy anh cúng dường cho tu viện Nguyên thiều). Tự nhiên tui thấy thích và đã đọc đến ghiền luôn giáo lý của Phật. Tui đến chùa Long Khánh quy y Phật và là đệ tử của

thầy Nguyễn Phước đến nay đã 30 năm rồi. Song con đường mà tui trở thành một đệ tử chân chính của Phật thì còn xa lắc vì tâm tui tham, giận, sân, si còn đầy ắp, mà sống trong đời này khó mà giữ cho mình để khỏi phải mang tội. Nhất là cái miệng lặc xặc hay nói như tui đây.

Lần ở Sài Gòn về Quy Nhơn kỳ này tui sống trọn theo ý thích của mình. Tui tập yoga, đi bơi mỗi ngày. Tui tham gia tất cả các cuộc họp mặt đi chơi với bạn bè. Tui đi chùa lạy Phật và tự động ăn chay 10 ngày trong một tháng nữa. Thấy thế một chị Phật tử hỏi tui:

- Vào Sài Gòn em có ăn chay một tháng 10 ngày không?
- Dạ không, vì em ăn theo các con của em. Một tháng tui nó ăn chỉ hai ngày là rằm và mùng 1
- Chu cha, vậy thì "mang tội" nặng lắm vì mày tu thật lười !
- Em đâu có phát nguyện gì đâu mà "mang tội" chị, ở đây sống có một mình, em thích ăn thì em ăn vậy, chứ vào kia thì ăn theo con cho nó vui, ăn chay ăn mặn mâm riêng mâm chung phiền cho con cháu.
- Như vậy thì ai hỏi em không được nói là mình ăn chay một tháng 10 ngày nghe chưa, phải nói là tui ăn mặn nghe không chớ không thì mang tội chết đó!

"Ôi trời, có chết ai đâu mà lại mang tội chứ". Tui nghĩ thế nhưng im không nói ra vì nói nữa lại sợ "mang tội" nữa thì chết.

Sáng nay đi tắm biển thấy một chị Phật tử ở chùa mang theo một túi to đầy chân nhang ra biển thả. Tui lại thắc mắc:

- Chị ơi! nhang đốt xong, sao không bỏ thùng rác mà lại mang ra biển thả hả chị?
- Thầy ở chùa nói nhang cúng trên trước phải mang ra biển thả, chớ bỏ thùng rác là mang tội.
- Thầy nào mà bày kỳ cục vậy chị. Nếu mà nhà nào cũng mang nhang ra biển thả thì biển nó dơ đến cỡ nào, cho hết tắm luôn!
- Sao em lại chống đối lời thầy dạy vậy, "mang tội" chết em ơi!
- Thầy thì thầy chứ, đâu phải chiện gì cũng phải nghe theo ổng.
- Ô! mày là Phật tử mà ăn nói vậy à, cái con nhỏ này "mang tội" đầy mình đó nghe.
- Tội gì mà tội em hồng sợ, em thấy nó trái trái làm sao... Làm kiểu đó ô ưế môi trường gây bệnh cho người nữa.
- Chu cha cái con nhỏ này ăn nói kiểu đó mang tội đầy mình.
- Híc!

... Tui nghĩ bán trung tâm thương mại, tui đem hàng ra chợ trời bán. Có người lại bảo tui rằng:

- Không sợ "mang tội" hay sao mà mang hàng còn thừa ra chợ trời bán?
- Sao lại tội chị, vì sưu cao thuế nặng em không ngồi lô nữa thì em bán chợ trời chứ. Hàng không còn mới thì mình bán rẻ, bán mắc ai mà mua, cái nào nó cũng có cái giá của nó cả. Mình có ăn cắp ăn trộm hàng của ai, cũng đâu lừa bán xạo đâu mà mang tội chị?

Chị ta im nhưng có ý không hài lòng tui chút nào.

...Trưa nay tui ra chợ gom thêm hàng để bán chợ trời. Một cô Phật tử ăn chay trường gọi tui rồi rít, tui lật đật ngưng công việc để chạy sang.

- Bữa nay mùng 1 chị ăn chay phải không ?

- Ủ!
- Em để dành đồ "sốt bát" của sư cho chị nè, phước đức lắm vì sư đã chú nguyện vào trong đó rồi!
- Tao ăn cơm rồi, còn no lắm, thôi lấy cái bánh ít vậy (tôi nhón lấy cái bánh còn bọc lá chuối, còn mấy cái lột trần thì không lấy)
- Chị ăn đồ xào, chả chay nè còn bánh ít thì lấy cái đây nè, phước đức lắm đó ăn cho hên (cô đưa cái lột trần và lấy cái gói trong lá xanh lại).

Thấy cô nhiệt tình, tui sợ phụ lòng cô tui gấp một miếng chả chay đưa vào miệng, một cái mùi ôi thiu bốc lên, tui nhả ra và thả luôn cái bánh ít lột trần xuống.

- Đồ ăn thiu rồi, ăn đau bụng đó, bỏ đi!
- Đồ sốt bát mà sao chị nhả ra, chị ăn đi chứ "mang tội" chết... Nè ăn cho hết, bỏ là mang tội...
- Nhưng nó thiu bốc mùi rồi!
- Sư chú nguyện rồi hồng sao cả.
- Tao bái phục lòng thành kính của mày luôn, tao hồng dám ăn đồ thiu đâu.

Tui chuẩn lẹ khỏi hàng cô ta ngay tức khắc trong tiếng gọi eo éo của cô ở sau. Tui nhớ có lần cũng cô Phật tử này, hôm ấy ngày rằm, tui đang chuẩn bị ăn cơm.

- Chị T ơi ăn thử món này ngon lắm đậu chà đó!

Sẵn đang đói bụng, tui dứt tận tình hết một chén cơm trắng với chỗ đậu chà đó.

- Ngon không chị?
- Ngon, cảm ơn nhen!
- Vậy mà con gái em, nó quăng thùng rác đó chị!
- Hả?
- Hôm qua em mua 10 ngàn đậu này nè rồi để trên bếp mà em quên mất. Tối con chuột nó tha xuống đất nó cắn ăn mất một nửa. Con em nó đem bỏ thùng rác, em tiếc quá, em lục thùng rác lấy ra ướp xả làm đậu chà cho chị ăn nè, chứ đồ chay mà bỏ "mang tội".

Ôi ! tui muốn ói ra cho hết, "mang tội" cũng được nhưng không kịp nữa rồi hu hu!

Rồi một lần khác nữa, một cô Phật tử đi chùa về được sư cho mấy chục cái đĩa thuyết pháp của thầy Chơn Quang. Hình như của ai đó cứng dường, nhiều quá chắc sư cô chưa nghe. Cô Phật tử đi phát cho cả chợ, tui cũng có phần. Một phần vì tui thích nghe thuyết pháp để tìm hiểu giáo lý, một phần vì tò mò muốn nghe thử thầy Chơn Quang giảng ra sao vì nhờ bạn tui ca tụng và giới thiệu cho tui cái ông thầy này. Thế là đêm đó tui và cả chợ cùng về mở máy mà nghe. Sáng ra không ai ý kiến gì cả nhưng tui thì không kèm được cái miệng của mình.

- Trời đất ơi, cái ông thầy Chơn Quang nói xàm hết biết luôn.
- Cái gì xàm, chị mới đúng là xàm, "mang tội" chết cho coi.

Tui phân tích từng chỗ sai cho mọi người cùng nghe. Tất cả nghe xuôi tai và đem băng trả lại. Cô bạn Phật tử sợ mang tội nên gom hết ra biển thả. Tội cho cái biển Quy Nhơn, cái gì xấu xấu đem thả biển. Riêng tui thì tui bỏ thùng rác và tất nhiên tui bị kèm theo một tiếng "mang tội chết."

Hôm qua ngày 30/7 là ngày vía Địa Tạng, tui đi chùa tụng kinh Địa Tạng. Thầy khai kinh chỉ quyển thượng, còn phần sau giao các Phật tử tụng tụng. Chị Phật tử xướng lên cho mọi người cùng tụng theo nội công thâm hậu tụng như "mô tô bay", chỉ 1 tiếng đồng hồ mà tụng hết 2 quyển trung và hạ, luôn cả phần hồi hướng. Ui! tui rượt theo chạy muốn ngộp thở luôn, còn mấy bác lớn tuổi thì không theo kịp. Lúc lên xe lam cùng về chị Phật tử ấy lại lên tiếng:

- Ông thầy ổng tụng gì mà chậm rì, tụng nhanh như tui mới có phước.
- Tụng như thầy mới rõ từng chữ từng câu chứ tụng nhanh quá, đọc ào ào thì không hiểu gì hết (tui ngửa miệng lên tiếng)
- Do ít tu nên mới không hiểu, không theo kịp.

Bà bác ngồi cạnh tui, bấm vào tay tui nói khê "*Thôi con ơi đừng nói mang tội*"...Tui im luôn.

Hôm nay ngày mùng 1 đầu tháng, tui làm biếng không đi buôn bán, cũng không đi chùa mà bấm máy kể chuyện này lên face chắc tui "mang tội " nặng lắm đây. Nhờ bạn theo đạo Tin lành của tui thường bảo tui "cứ tin Chúa thì Chúa cứu hết!"

Nhưng tui vẫn cứ tin Phật dù là tui "MANG TỘI" đầy mình nhưng ít ra tui cũng đã sống đúng theo ý thích của mình trong đời này mà cảm thấy không sai.

Thái Thanh

(Viết tại Qui Nhơn năm 2018 nhưng chuyện xảy ra từ năm 2004)